

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 119. szám

2002. november

Emlékezni

... és folyton folyvást emlékezni kell, az egész útról emlékezni mindig, amelyen átvitt ISTENÜNK csodás kézzel, Igével... Emlékezz, szívem, s megállva minden emlékkő felett zenged szüntelen a hálaéneket!

F.L.

Szeretteinkért

A sírok között járok,
Amerre nézek, tengernyi virág...
A néma csendben megállok,
Lehajtott fejjel mondom egy imát.

A sok-sok szeretett emberért,
Társért, szülőért, gyermekért,
Egy pillanat csupán az életünk,
Ellobban, mint a gyertyaláng.
Mindenkinek van,
akiért a szíve fáj.

Halványan pislákoló fények...
A szeretet lángjai égnek.
Hirdetve egy új nemzedéknek;
Ameddig él az ember,
addig szeressétek!

Hábele Mihályné / (Szuperinfó) /

Zákeus megtérése

– Lukács 19:1-10. –

Zákeus megtérése „alapos” megtérés volt, mert bibliai alapon történt úgy, amint meg van írva: „Engem keressetek, és éltek” (Ámós 5:4.).

Zákeus nem azt az utat választotta, amely úton a farizeusok akartak üdvösségre jutni. Azok először a mózesi törvényeket akarták megtartani, de csak azért, hogy azután ezekre, mint emberi érdemekre hivatkozva hiú öndicsőséget arassanak.

Zákeus az egyenes utat, a helyes utat, a járható utat választotta: először Istenhez akart közel jutni, Jézus Krisztushoz megtérni, hogy aztán megtisztult szívéből a hála, a megtérés gyümölcse fakadjon, teremjen.

Úgy tudjuk, hogy a farizeusok és a főpapok is keresték Jézust, de azok nem őszinte igyekezetből, mint Zákeus. Ő teljes szívvel vágyakozott Jézust látni, vele találkozni, személyesen megismerni. Ez adott neki erőt, találékonyságot, hogy külső és belső akadályokat legyőzzön (alacsony termete, bűnösségének, méltatlanságának tudata, előkelő származása, magas állása, ismerőseinek, barátainak, ellenségeinek a véleménye). Zákeus a cél érdekében olyan alkalmas helyet és időpontot választott,

ahol, és amikor Jézusnak meg kellett jelennie.

Zákeust, miként Nátánaelt is Jézus nevében szólította. Nehéz lenne megállapítani azt, hogy mi volt nagyobb: Zákeus szívében az öröm és a boldogság, vagy a tömeg szívében a zúgolódás, a felháborodás, a gyűlölet: „Bűnös emberhez ment be szállásra”. Zákeusnak nem parancsolta, nem is tanácsolta Jézus azt, amit a gazdag ifjúnak, mert arra nem volt szükség. A megtért ember ismeretőjele az, hogy tudja, mivel tartozik Istennek és az embereknek.

„Ma lett üdvössége...” Ma tért meg, ma született újjá Zákeus. Mától kezdve ő is Ábrahám fia, azaz: az Ábrahámnak adott isteni ígéret gyümölcse és örököse (1. Móz. 15:5-6, 2. Kor. 6:2.).

Amikor Ábrahám test szerinti rokonai, utódai Jézus előtt büszkén eme származásukra hivatkoztak, akkor Jézus leleplezte bűnösségüket, hitelenségüket (Jn. 8:37-39.).

Mivel Zákeus is azt cselekedte, amit Ábrahám: „Hit által engedelmeskedett” – hit által megtért –, ezért üdvösséget nyert. És ezzel megelőzte a főpapokat és véneket is (Mt. 21:31.).

Akkor is és ma is: „Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ha megtérve hazaérkezett...” (H.H 502.).

Almási Károly ny. lelkipásztor

Esti fohász

A nap leszállt, az éj beállt,
Őrző szemed vigyázzon ránk égi Atyánk.
Elvégeztük napi munkánk,
Fogadd el gyermeki hálánk égi Atyánk.
Ha bűnünk bánt, amit tettünk
Végzetlen, megbocsát nekünk égi Atyánk.
Oltalmadban nyugszunk csendben,
Mégöriz minket békében égi Atyánk.
Ha új reggel virrad ránk,
Új hálát zeng szívünk és szánk égi Atyánk.

Zsótér Ferencné

A szegény özvegy két fillére

Márk 12:41-44.

Pénzünk jó eszköz ahhoz, hogy megmutassa, milyen a viszonyunk az Úrral. Jézus értékelése szerint egy-két fillér, amellyel az adakozó minden vagyonát az Úr oltárára helyezi, sokkal többet ér, mint a fölöslegből odavetett aranyak... Egy régi történet szerint aranypénzt dobott valaki a körülhordozott perselybe a szándékolt 10 fillér helyett. Észrevette, és vissza akarta kérni – soknak tartva az odaadott aranyat. A perselyező azonban nem adta vissza az aranypénzt. A kegyes adakozó végül is feladta a harcot, és búsan sóhajtott fel: „No, legalább az Úr majd a javamra fogja írni ezt az aranyat.” „Tévedés! – mondotta a hívő perselyező. – Önnek az Isten abból az aranyból csak a tíz fillért fogja beszámítani, amit valójában adni akart.”

Sokszor megtörténik, hogy a szegénységből hozott áldozat, amelyet az emberek észre sem vesznek, nagyobb örömet szerez Jézusnak, mint a gazdagok feltűnő bőkezűsége: „Két fillérke zengve peng, észreveszik odafent...”

Amikor adakozunk, mindig Istenre tekintünk! Áldozatunkat Istennek adjuk: nem a gyülekezetnek – elsősorban –, nem a pénztárosnak, nem is a prédikátornak. Egy lelkipásztor így szólta a gyülekezetéhez: „Úgy áldozatok, mintha minden összeget a Megváltó perselyébe tennétek”.

Áldozatunk megtért szívből fakadjon! Az igazi adakozás a tiszta szív terméke, és nem a megtisztítás eszköze. Az Úr előtt a tiszta szívűek áldozata kedves. Kain hiába tette ajándékát az oltárra; szíve nem volt az oltáron, nem volt az Úré. Kain jogosan lett a második – Ábel után – az Úr előtt, mivel ő is csak a másodiknak tekintette Istent. Kainra fájdalommal hatott, hogy az Úr nem

tekintett rá és áldozatára, de ez az ő saját eljárásának a következménye volt. Ha mi levesszük Urunkról szemünket, Ő sem tekint reánk. „Szüntelenül az Úrra tekintek, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van” (Zsolt. 16:8.). Adakozásunk akkor igazi, ha általa a lelkünkben is történik változás. A macedóniai gyülekezet ereje felett adakozott – írja az apostol – „és nem amiképpen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak” (2.Kor. 8:5.).

Adakozásunk rendszeres, állandó legyen! Talán Lázár és a vak Bartimeus nem tudott jót tenni. Ezeknek Urunk ad felmentést, de „aki tudna jót cselekedni, és nem cselekszi, bűne az annak” (Jak. 4:17.). De fontos, hogy a jót jól tegyük, mert lehet a jót rosszul is tenni.

Olvastam, hogy egy jómódú atyafi azt mondta egy keresztyén embernek, aki valamilyen jótékony célra gyűjtött: „Ötvenezer forintot adok erre a célra, anélkül, hogy megérezném”. – „Akkor adjon ötszázezeret, hogy megérezze, mert az áldást csak úgy fogja megérezni!” – jött a válasz. Isten nem tüntetőket akar, nem virtuskodókat az oltár körül, akik néha kitesznek magukért, aztán sokáig sehol sem jelentkeznek. Az egészséges, józan lelki élet egyik fő jellemzője a rendszeres adakozás. Nem elszórt pénz tehát az oltárra tett áldozat. A hívő ember mai áldozatában Isten holnapi áldása ragyog fel. Mert nem szegényedik, aki többet ad. Magát megfosztva mindig gazdagabb...

„Ha vasárnaponként szétnézek a szöszékről – mondta egy igehirdető –, és látom a hívek drága öltözetét, önkéntelenül felmerül bennem a kérdés: hol vannak ma a szegények? Ha pedig ugyanazon a napon az igehirdetés után megtekintem a perselypénzt, akkor azt kérdezem magamtól: hol vannak ma a gazdagok?

Mi melyik csoporthoz tartozunk?

Legyünk gazdagok az adakozásban!

Lázi Sándor (BH. 94.01.16.)

Élet, erő, egészség a Biblia fényében

(sorozat II. rész)

Miért szükséges az egészség?

Kétszeresen is indokolt, hogy erről szölgünk. Először is azért, mert a mai ember csak szavakban tartja fontosnak az egészségét. Az egyik közmondás, ami csak ajkainkon szólal meg, „csak egészség legyen...” A hétköznapi életvitelét mást mutat és az ellenkező elvet igazolja.

Az élet tele van káros szenvedélyekkel és belőlünk származó betegségekkel.

A szeszfogyasztás, a drogok és a narkotikumok keverése, a dohányzás, a zsíros, cukros, fehér lisztes táplálkozás. A szervezetünk sokat kibír és elvisel, de csak egy ideig. Évek, évtizedek múlva bizonyosan megjelenik az érzelmesedés, az érszűkület, gyomorbetegségek, a cukorbetegség, és a többi társuk.

Igen, a mindennapok tükrében az emberek nem az egészségüket, az életet, hanem a „halált” szeretik, ahogy ezt a Biblia megdöbbentően állítja (Péld. 8:36.):

„De aki vétkezik ellenem, magának árt, gyűlölöim mind a halált szeretik.”

Másodsorban, az egészség öncélú kultusza miatt kell a kérdést tisztáznunk. Sokan az egészséges életet divatnak tartják, és kedvtelésként folytatják. A Bibliában a korintiokhoz írt levélben olvashatjuk, hogy Isten parancsolatainak követése miért olyan fontos. Nem önző szempontból, hanem azért kell vigyáznunk önmagunkra, mert Krisztuséi vagyunk és ő szolgálatára váltott meg bennünket.

Aki feladatra készül, őrizze meg testi épességét, hogy kitartó, türelmes ember maradjon. Vigyázzon elméje tisztaságára, hogy „különbözetet tehesen a szent és közönséges között, a tiszta és tisztázatlan között”. (III.-Móz. 10:10.).

Testünk táplálását és fenntartását a legtisztább erkölcsi érzéknek kell irányítani. Ha teljesül, a test és lélek harmonikus egységé válik, nem teszünk olyat, hogy megkárosítsa a testet, de olyat sem, ami meggátolja érzelmi és akaraterőnk működését és mások javára szolgáló tevékenységet.

A belső ember által megújul a külső is.

Folyt.köv. Fonyódi Eszter

Sátán a templomban

A Sátán egyszer bement egy templomba
Az istentisztelet alatt,
Mivel az útja nem volt sürgős,
A végéig ott is maradt.

Amint óvatosan körülnézett,
S látta a sok üres padot,
Először csupán gúnyosan mosolygott,
Majd kajánul felkacagott.

És nevetett, hogy könnye is kicsordult,
Bár nem hallotta azt senki.
Mikor a végső ámen is elhangzott,
A legelsőnek ő ment ki.

És vigyorogva csendben ezt motyogta
(Talán igaza volt neki!)
„E néhány hívőért olyan nagy házat
Érdemes volt építeni?”

De sokszor kacaghatott már az Ördög
Az üres templomok mellett!
Pedig valamikor az Úr népének
Ilyen szép, nagy hajlék kellett.

Istenem, hozz ránk újból olyan időt,
Midőn sátánkacaj helyett,
Angyalok serege örül az égben,
A megtelt templomok felett.

Békefi Pál

Isten utolsó levele

Krisztusnak nincs keze, csak a mi kezünk,
Munkáját mi végezzük el,
Krisztusnak nincs lába, csak a mi lábunk,
Embereket az ő utcájára mi vezethetünk el!
Krisztusnak nincs ajka, csak a mi ajkunk,
Váltsághalálát mi beszélhetjük el.
Krisztusnak nincs segítsége, csak ha mi segítünk
Embereken, hogy Krisztushoz jussanak el.

Életünk az egyetlen nyitva maradt Biblia,
Életünk – evangélium a bűnösöknek,
hitvallás a kételkedőknek,
Életünk – Isten utolsó levele:
Cselekedeteinkkel, szavainkkal üzen.
És ha téves a levél?
Vagy nem olvasható?
Ha kezünk nem az Ő parancsa szerint
dolgozik?
Ha lábunk bűnösök útjára visz?
Ha ajkunk káromlásra nyílik?
Akkor hiába gondoljuk, hogy Őt
szolgáljuk:
Mesterünket mindenben követni kell!

Túrmezei Erzsébet

Vele mindörökre!

Az Úrban békén elaludtakat
messzeségben keresnünk nem szabad.
Szent Ige szól, hogy sebünk bekötözze:
Krisztusban vannak! Vele mindörökre!

Krisztusban! Nem valahol idegenben,
nem ott, ahol álnok árnyéka lebben.
Krisztusban, ki megígérte nekünk,
hogy minden napon itt lesz mivelünk.

Krisztusban itt, Krisztusban ott! Felelj:
van boldogabb találkozási hely?!
Nincsenek messze! Miért a fájdalom?
Ott vannak csak a túlsó oldalon!

(Dora Rappard után németből)

Milyen bizonyíték kell még, hogy mindenki elhiggye:

Jézus tényleg élt

Párizs – André Lemaire francia íráskutató Izraelben megtalálta Jézus testvéreinek osszárímát, azaz csonttartó kamráját. A szenzáció a Biblical Archaeological Review novemberi számában jelent meg, s ez az első régészeti bizonyíték Jézus létezésére.

A bizonyítékot az a Krisztus után 60-ból származó, 50 cm hosszú, 30 cm magas kőládán található felirat jelenti, amely minden kétséget kizáróan Jézus nevét említi. A kőtömbön talált arámi, héberhez közeli nyelvű írás szerint az elhunyt Jakab, József fia, Jézus testvére. E három személy egymáshoz való családi viszonya is Jézus létezését bizonyítja, mert a statisztika szerint igen kicsi az esély, hogy három név éppen ebben a családi kapcsolatban legyen említve. A francia tudós szerint ráadásul híres családról lehetett szó, mert az ebből az időből származó 800 feltárt hasonló lelet egyikén sem említenek családi kapcsolatot. A csonttartó ládát egy izraeli gyűjtőnél sajnos üresen találták meg.

hg (Blikk, 2002. október 24.)

Egyetlen ajándék

Mert másom sincs, Uram,
hát ezt adom:
Fogadd el naponta
a bűnbánatom.

Kuli Katalin

Bölcs tanácsok

Higgy a csodákban, de ne függj tőlük!
Ha azt hallod, hogy jót mondanak a barátodról, meséld el neki!

A házastársadat kényeztesd el, ne a gyerekeidet!

Soha ne üzz tréfát azokból, akik törik az angolt! Ez azt jelenti, hogy beszélnek egy másik nyelven.

Ne feledd, nem az a dolgod, hogy megszerettesd magad az emberekkel az a dolgod, hogy te szeresd az embereket.

Ha derék embert akarsz faragni a gyerekeidből, kétszer annyi időt tölts velük, és feleannyi pénzt költs rájuk!

Jegyezd meg: az egyetlen buta kérdés az, amit fel akartál tenni, de nem tetted fel!

H. Jackson Brown Jr.

Szentségtelen és üres beszédek

Milyen rosszul eshetett Pál apostolnak, amikor a hívőkkel folytatott számos beszélgetés alkalmával kénytelen volt megállapítani, hogy huzamos időn át semmitmondó, üres dolgokról folyik a társalgás, és alig esik szó döntő kérdésekről, Isten Igéjéről és annak fő tartalmáról, az Úr Jézusról. Ezért azután megérthetjük Timóteusnak szóló intését: „Fordulj el a hazug módon ’ismeretnek’ nevezett szentségtelen, üres beszédektől...” (2.Tim 6:20-21.).

De mit szólna Pál ma, ha kénytelen lenne végighallgatni a hívők egymás között folytatott beszélgetéseit?

Miről beszélgetünk?

Bámulatra méltó, milyen sokáig tud az ember beszélni anélkül, hogy valami lényeges dolgot mondana. A modern ember szokin-

cse egyre bővül, de gyakran nem értjük, mit is akar mondani. Ezért oly fontos, kivált az Ige hirdetői számára, hogy érthetően beszéljenek. Úgy, hogy a hallgatóságnak – legyenek azok egyszerű, vagy tanult emberek – ne okozzon nehézséget a beszéd megértése. Ez nem csak a prédikációkra vonatkozik, hanem mindenféle beszélgetésre és szóhasználatra.

A beszéd hatalma

Jakab apostol ennél is tovább megy, és szól a beszéddel való visszaélésről. Nyelvünk kicsiny testrészt, de nagy károkat tud okozni. A hívők nyelve viszont arra való, hogy bátorítson, építsen, mások hitét erősítse. Vigyáznunk kell arra: segítünk-e másokon azzal, amit mondunk?

Szentségtelen fecsegés

Mindennapi dolgaink nagy helyet foglalnak el gondolkodásunkban, és elvonják gondolatainkat az Úrról. Nagyon gyorsan megtörténhetik, hogy beszédünk hasonul e világ fiainak beszédmódjához. Ettől pedig óvakodnunk kell, és inkább azt kell tennünk, amit Pál ajánl a filippieknek: „Testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe”! (Fil. 4:8.).

Szentségtelen beszéd mindaz, amit Isten jelenlétében nem szabad kimondanunk. Gyakorlatilag minden olyan szó (vagy gondolat), ami valamiképpen megbotránkoztat. Még akkor is, hogyha manapság „szalonképessé” lett. Mert Isten csak azt a beszédet tartja értékesnek, amely a hallgatók építését szolgálja.

Természetesen nem mindig folyhat a beszéd kizárólag az Úrról és az Úr Igéjéről. De úgy kell beszélünk, hogy partnerünk meglássa: amit mondunk, arról mindenkor számot tudunk adni a szent Isten előtt.

Üres fecsegés

Itt felmerül a kérdés: mi az, ami hasznos és építő? Ha a Biblia azt mondja, hogy „minden haszontalan szóról, amit kimondanak

az emberek, számot fognak adni az ítélet napján” (Mt. 12:36.), akkor nekünk is nagyon meg kell gondolnunk, mit mondhatunk ki, és mit nem kell kimondanunk. És alkalmanként meg kell a nyelvünket fékeznünk.

Ez természetesen elsősorban a magánbeszélgetéseinkre vonatkozik. Ugyanakkor azt is végig kell gondolnunk, hogy imaóráinkon, előadásainkon, közös elmélkedéseinken mennyi szükségtelen szó, ismétlés hangzik el. Sőt az is megtörténhet, hogy „tökéletesen megfogalmazott, szép szavakkal” kicifrázott imádságok hallatán egy-egy bátorítatlan testvérünk nem mer megszólalni, mert attól tart, hogy az ő egyszerű néhány szavas imádsága nem lenne odaillő.

Hova vezetnek az üres fecsegések?

Ha az üres fecsegést már megszoktuk, akkor az nagyon könnyen „rákos” kinövéshez vezet, ilyenkor a tiszta evangéliumot felhívítják. Józánaknak és meggondoltaknak kell lennünk, és ennek át kell hatnia egész beszédünkre. Az Úr Jézus és tanítványai, valamint az Ószövetség szent emberei kevés szóval mondtak el döntő fontosságú igazságokat. Kövessük mi is őket ebben, hogy ne áradjon belőlünk üres fecsegés!

P.L. (Vetés és aratás 1999.)

Szavamon fogsz

Szavamon fogsz egyszer, Uram,
az utolsó földi úton,
ha elfogytak a szép napok,
s én – kénytelen – elbállagok
Hozzád, eléd szorongva, félve,
kétségeim közt is remélve,
hogy sikerül égbe emelned
e nyomorult testből a lelket.

F.L.

Dobos Károly a papírruhás időkről, a puztai valutáról és a hosszú életről

A „minister”

Nagyítóval betűzi a papíron eléje csúsztatott kérdéseket. Százévesen is tevékeny a Magyar Lepramisszió vezetője, Dobos Károly nyugalmazott lelképásztor, a reformátusok egykori első utazó-szervező ifjúsági titkára. A hosszú földi életben való bizakodásnál jóval magasabb rendű reménységet csepegtet az „ifjonc” húsznyolcvan évesekbe.

Joó István

- Maradt emléke a huszadik század első évtizedéből?

- Ötéves koromban édesapám, aki a szolnoki vasúti gépgyárban volt művezető, szabadjegyet kapott a MÁV összes vonalára. Mivel a gyerekek hatéves kor alatt ingyen utazhattak, magával tudott vinni egy hosszú belföldi körútra. Brassó volt az egyik végpont, aztán fönt, az Északnyugati-Kárpátokban Igló, ahol annak idején gimnáziumba járt. Fiuméba, a „magyar tengerpartra” is eljutottunk. Nagy-Magyarországról való szép emlékeimet megőriztem mind a mai napig. Hogy is gondolhattam volna, hogy egyszer összezsugorodott kis ország leszünk!

- Hamar elköszöntek öntől a békebeli idők.

- Tizenkét éves voltam, mikor az első világháború kitört. Apámat, nyolc gyermekére való tekintettel, nem vitték el katonának. Most is csodálkozom, hogyan sikerült felnőnünk, hiszen akkoriban nem volt élelem. Később, 1918. november 16-án ott voltam az Országház téren, amikor ki kiáltották a köztársaságot. *Károlyi Mihályt* is láttam. Az őt gyorsan követő *Kun Béláról* véres emlékeim maradtak. Hetedikes gimnazista voltam, mikor a szolnoki Laktanya körúton egy vöröscsapat vonult el a házak előtt. Páncélvonaton, *Szamuely Tibor* vezetésével érkeztek. A spaletta mögül néztük, mit akarnak. Összeszedték a Tiszán átjött fehéreket, és a temető árkában sorra kivégezték őket.

- A tanácsköztársasági idők után is nélkülözött a család?

- Nem lett könnyebb az életünk. Apámat egy időre internálták a románok azon a címen, hogy vörössérzelmű, ugyanis amikor még állt a front, a gyárban beszervezték őt vörösörnek. Én voltam a második a nyolc gyermek közül, az első fiú. Barátommal összefogtunk, a lakásunk közelében lévő nagy telket kibéreltük, zöldséget termesztettünk, így tartottuk el a népes családot. Közben jelesre érettségiztem.

- Hogyan tudott ott is jól teljesíteni?

- A testvéreimmel versenyt tanultunk a gimnáziumban a tandíjmentességért. Másként nem tudtak volna minket taníttatni a szüleink. Az érettségi után két gondolat motoszkált a fejemben: ha lehet, gazdatiszt, ha nem lehet, református lelkész leszek.

- Vagy-vagy?

- A kertészkedésem idején megszerettem a földet, de az is igaz, hogy Isten akkor már kicsit belenyúlt a lelkembe. Kérvényemet mégis a debreceni mezőgazdasági főiskolára küldtem. Visszautasítottak. Oda csak a földbirtokosok gyermekeit vették fel. Jelentkeztem hát a pesti református teológiára. A felvételin elcsodálkoztak, hogy jeles érettségivel valaki papi pályára készül. Akkoriban, ha sehová nem vettek föl egy fiatal embert, elment papnak. Úgy gondolkodtak sokan: ha pap leszek, gazdálkodom, az jó megélhetést biztosít. Akkoriban minden egyházközségnek volt földje.

- Milyen volt az így kiválasztódott református papság?

- Abban az időben a magyar írók is írtak a részeges, parázna falusi papokról, például *Szabó Dezső* Az elsodort faluban című művében. Fel akarták rázni a közvéleményt. Mi a teológustársak között indítottunk harcot: kis csoport a léha többséggel szemben. „A trianoni Magyarországon élünk, és ti hogy készültök a jövőre, milyen példát mutattok a népnek?” – kérdeztük. Magunkévá tettük azt az ideált, amelyet *Kuyper Ábrahám* állított elénk. Ő református lelkész és Hollandia miniszterelnöke volt azokban az években. Ezt mondta: „Kis nép is lehet nagy nemzet, ha Krisztus-követőkből áll.” Másodéves koromban megismertem egy kicsiny kört, amely a Soli Deo Gloria mozgalomhoz tartozott. Még mielőtt fölvetek, 1921 nyarán Siófokon több református teológusnövendék aláírt egy nyilatkozatot, hogy egész életében Isten dicsőségére akar élni, hogy ne csak névleges keresztyén legyen. A mozgalom református diákszövetségé terebélyesedett. Ennek lettem én is a tagja.

Pénzem nem volt, papírruhában mentem fel a teológiára.

- Azt hogy kell elképzelni?

- Valami kevés anyagot szóttek a papír közé, de nagyon kellett vigyázni, hogy meg ne ázzunk, mert akkor lemállott rólunk a ruha. Később a skótok küldtek ruhákat a szegény pesti teológusoknak.

- Miből tartotta fenn magát?

- Az a *Kovács J. István* professzor és képviselő alkalmazott magántitkárként, fizetve internátusi díjamat, aki annak idején a Habsburgokat detronizáló beszédet mondta.

- Hogyan került tanulmányai idején az Egyesült Államokba?

- Bár a teológián is volt heti egy angolóra, belső szükségletem volt, hogy mindennap ebéd után még egy fél órát tanuljak angolul. Két év múlva eljött hozzánk egy amerikai teológiai tanár azzal, hogy magával vinne néhány tanulót ösztöndíjjal, de olyanokat, akik egy kicsit már ismerik a nyelvet. Így lettem csúfolt biflázból irigyelt mázlista. 1923 szeptemberében ott találtam magam a hajón. *Töltéssi Zoltán*, az SDG megalapítója volt a másik utazó. Négy évet tölthettem kint, kettőt Daytonban, a másik kettőt posztgraduális képzésen Pittsburghben. Levelekben népszerűsítettem az angol-száz keresztyén ifjúsági mozgalmat a hazaiaknak.

- Emiatt is tért vissza?

- Nem terveztem a hazajövetelt. Hívtak a clevelandi magyar gyülekezet élére, s elgondoltam, nemsokára autót vehetnék...

- Amerikában kik jártak akkor autóval?

- Már a munkások is, míg Magyarországon csak a miniszterek. De Amerikában a lelkész neve is „minister”! Hiába okoskodtam így. *Töltéssi*, aki már korábban hazatért, és a nemzetközi összeköttetésű Keresztyén Ifjúsági Egyesület (KIE) országos titkára lett, írt nekem. Hazahívott. Be akart állítani az ifjúsági munkába, az amerikai YMCA mintájára létrehozott KIE református ágához. Evangelizálni kellett a bicskás legényeket, hogy kés helyett Biblia kerüljön a kezükbe. Nagy szégyene volt az akkori ifjúsági életnek, hogy nem múlt el multság a faluban anélkül, hogy valakit össze ne szurkáltak volna. Erre jöjjen én haza? Aztán mégis meghoztam életemnek ezt a legfontosabb döntését. Az egyház utazószervező ifjúsági lelkésze lettem: 1928-38 között ezer gyülekezetet kerestem fel.

- Ön szerint ma melyek az ifjúság legnagyobb kísértései?

- Az új ellenség kétségtelenül a drog. Mi annak idején bátor lélekkel hangsúlyoztuk – ha kinevtettek is érte –, hogy nemcsak a lányoknak kell tiszta erkölcsi életet élniük; a fiatalbereknek is tisztán kell menniük a házasságot. A testiség mindenáron való kieléje számos most már mindkét nem számára nagy sodrást jelent.

- Nemrég az izraeli *Jad Vasem a Világ Igazai díjat* vehette át a feleségével. Mivel érdemelték ki?

- A második világháború alatt – és már jó ideje – a fasori gyülekezet másodlelkésze voltam. Igyekeztünk minél több zsidón segíteni. De másokon is. az oroszok még nem érték el Budapestet, amikor Bajza utcai lakásunkon bújtattuk el például *Veres Pétert*, a népi író, aki súlyos betegen került hozzánk. Sikerült kimenekíteni a kórházból a nyilasok elől.

- Méltányolta ezt a kommunista rendszer?

- Nem túlzottan. Hamis vádaktól hemzseggő újságcikk jelent meg 1952-ben egy esti újságban, hogy meg kell szabadítani a fővárost tőlem is. Akkoriban folytak a kitelepítések, 24 vagy 48 óra alatt kiraktak otthonából bárkit, aki a szemükben a régi rendszert képviselte. Az eszere-sünket már egy éve száműzték Szabolcsba, mert körlevelet küldött szét a gyülekezeteknek, hogy támogassák a kitelepítetteket. Adakoztunk, mert vidéken végképp nem volt kenyér. Emiatt kerültem én is a puztába: Szankra és a községhez tartozó Móric-gátra.

- Mindenképp mennie kellett?

- *Bereczky Albert* püspök azt kérdezte tőlem: „Most mit csináljak? Levegym rólad a palástot?” Azt kértem, helyezzenek bárhova, csak hagyjanak meg lelkési szolgálatomban. Így kaptam meg az új helyet a pesti tízezres gyülekezet után. Hetven család, összesen mintegy kétszáznegyven lélek volt a hatvan kilométeres körzetű tanyavilágban. Évi háromezer kilométert kellett kerékpároznom tizenkét éven át.

- Milyenek voltak ezek a bugaci évek?

Jólelkűek, ép gondolkozásúak. Nem akartak bemeni a közös gazdaságba. „Nincs egy falat kenyereünk – mondta az egyik.” „Vétkezem-e, ha lopok a saját learatott gabonából, és a felfordított kerékpáromon kicsépelek, hogy egy kis lisztet darálhassak?” – kérdezte a másik. Ehhez joga van – mondtam neki. A Bibliában is meg van írva, hogy a szántóvető részesüljön először munkája gyümölcséből. „Összes jószágunkat is be kell adnunk, egy kismalacot azért megtarthatok?” Nyugodtan! – feleltem. „Na akkor,

tiszteletes, bújjon be a disznóólba, onnan lesse az utat, nem jön-e a párttitkár a tanya felé!”

- *Milyen volt a pusztán a hitélet?*

- Csak a nagy ünnepek első napján lehetett istentiszteletet tartani a volt református iskolában. Felbízattam az embereket, hogy építsünk egy kis vályog imaházat, legyen hol összejönnünk – nemcsak négyszer egy évben. Isten azonban a vályog imaháznál valami jobbról gondoskodott. Akkor érttem meg, miért küldött engem oda. Amikor megfosztottak pesti állásomtól, nyilatkoznom kellett, hogy önként monok le. Úgy fogalmaztam: „Engedelmeskedvén az Egyház Urának, Jézus Krisztusnak, a fásori lelkészi állásomról lemondok.” Ezt tudom ajánlani mindenkinek: az Úr kezéből fogadjuk el a kellemetlen sorsfordulatokat is. Meg fogjuk látni, mi volt az Ő szándéka.

- *Akkor és ott mi volt az?*

- Isten felhasználta a külföldi kapcsolataimat. Volt a magyar kormányának egy szervezete amerikai megbízottakkal. Ha kintről valaki befizetett nekik dollárt, olyasmit lehetett érte beszerezni, amit lehetetlen volt itt forintért megkapni. Ötvenhat után minden üzlet üresen állt. Írtam amerikai lelkész barátaimnak. Megkértem őket, szervezzenek adakozást téglára. Megírtam, hogy visszafizetjük pusztai valutában. Az pedig nem volt más, mint a tojás! Az évi hatszáz tojást az egyik szeretetháznak szántuk az ő adományuként feltüntetve. Hamar összejött a hiányzó összeg a téglához, 1957-ben fel is avattuk a templomunkat, tizenkét méteres toronnyal. Nagy szó volt ez, mert a kommunistáknak az volt az álláspontjuk, hogy tornyot nem lehet építeni, mert a torony: vallásos propaganda. Ötvenhat lágyította meg az elvtársak szívét.

- *Rehabilitálták önt valaha?*

- Csak 1963 körül, de épp jókor, mert már kezdem nem bírni a sok kerékpározást a homokbucákön. Így lehettem végül 1964-től nyugdíjazásomig, 1978-ig Pesthidegkúti lelkésze.

- *És megalapította a Magyar Lepramissziót. Járt valaha leprások között?*

- Nem jártam, de megadatott, hogy 1975-ben ki mehettem a misszió londoni központjába, ugyanis összeismerkedtem a világszervezet európai titkárával, egy idős misszionáriussal. Ő hozta Magyarországra 1973-ban az örömhírt, hogy van már gyógyszer a leprára, e szörnyű betegségre. A francia vendég azt kérte, évente egy vasárnapon emlékezzünk meg a világ húszmillió leprásáról, a gyógyítómunkáról, s ha lehet, ada-

tozzunk is. Szerette volna rábízni ezt az ügyet valakire.

- *Miért vágott bele?*

- Mindig is azt kerestem, hol és hogyan tudnék segíteni. Munkatársaimmal ma ott tartunk, hogy Alagi téri központunkból tizenöt országba küldünk fáslit – amit magyar asszonyok kötnek –, törölközőt, lepedőt, s a misszió világközpontjába évente négyezer dollárt.

- *Át lehet érezni távolról a leprások szenvedéseit?*

- A kapcsolat megteszi a magáét. Elkezdjük gyártani a fáslikat bébifonalból, és kiküldtük többek között egy burmai leprakórház címére. Az igazgató azt írta vissza, szívesen vesznek bármennyi csomagot, mert semmi kötszerük nincs. Olyan szegények, hogy a százágas kórháznak egyetlen lepedője van a mütőben. A leprás betegek alá csak száraz pálmaleveleket tesznek, azt cserélik. Nemsokára háromszáz –lepedőt juttattunk Burmába. Engedélyt kértek, hogy a megmaradtakból ruhát készítsenek a leprás koldusok gyermekeinek. Közülük ugyanis az egészségesek csak azért nem járnak iskolába, mert nincs ruhájuk. Aztán még több lepedőt küldtünk. Az ottani lelkész boldogan írta, hogy uniformist készítettek a magyar keresztyének zöld lepedőiből a gyerekeknek, az lett a karácsonyi ajándékuk. Azóta többször felöltöttük azt a száznegyven gyermeket.

- *Most mi a feladata a lepramisszióban?*

- Kollégáim keddenként elhozzák az adományokat megköszönő leveleket, és én írom alá őket. Ez már az utolsó kicsi szolgálat, amelyet még meg tudok tenni az imádságon kívül.

- *Elárulná a hosszú élet – nem titkát, hanem – értelmét?*

- Magam is csodálkozom, hogy még itt vagyok. A szolgálattal talán példát adhatok más öregeknek. De fő üzenetem számukra a Szentírásból való: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe.” Ha öregkorunkban megtérünk, az nagy nyereség. De hadd tegyem hozzá: ha már fiatalokban Jézus követői leszünk, az még nagyobb nyereség. Sokat ér az ilyen ember élete, mert nem csak magának él. Nemzetmegtartó ereje is van.

Gyülekezeti események röviden...

Szept. 27. Egerben megszületett Horváth Zoltánék ötödik gyermeke, Dávid.

Szept. 29. de. Bemutakozott Csényi Norbert negyedéves teológus. Ebben a tanévben gyülekezetünk tagja lesz, itt szolgál közöttünk.

du. A Jelenések könyve tanulmányozásában a hét angyal közül az első négy trombitálása nyomán bekövetkező apokaliptikus események voltak az igehirdetés témája. Természeti katasztrófák rázzák meg a világot.

Okt. 6. Hálaadó ünnep. Délelőtt az úrvacsorával a legnagyobb hálaokra, Jézus Krisztus bűnbocsánatot hordozó áldozatára emlékeztünk. A hálaoltár Isten gazdagon ránk árasztott kegyelméről tanúskodott.

Délután az istentisztelet előtt 4 órára hívták a fiatalok a gyülekezet tagjait, hogy egy kávé mellett legyen időnk egymással beszélgetni. A meghívás a következő hetekben is aktuális.

Az istentiszteleten Nagy László vezetésével a szolgálatok, valamint Almási testvér igehirdetése egyaránt hálára hangolták szívünket.

Okt. 13. Az idősek otthonában és a kórházban szolgáltak testvéreink a délelőtti folyamán.

Okt. 20. de. Befejeződött a 10. parancsolatról szóló igehirdetéssel a tízparancsolat tanulmányozása.

du. A Jelenések könyve 9. részéből az ötödik angyal trombitálása utáni eseményeket követtük nyomon. Jaj a föld lakosainak, akiknek homlokán nincs az Isten pecsétje.

Okt. 27. Reformáció ünnepe. Délelőtt Róma 3:21-24. alapján az eldeformált igazság reformálásáról volt szó. Bár a reformá-

ciók vértanuk tömegét követelték, mégsem volt hiábavaló a sok áldozat.

du. Folytatódott a szolgálatok keretében a reformációról történő megemlékezés. az igehirdetésben a Almási testvér a reformáció mai aktualitását hangsúlyozta.

~s-ó

Missziós úti beszámoló

Isten megadta nekem azt a lehetőséget, hogy a „Sószó” missziós társasággal elmehettem egy misszió utra.. Sok élmény és csodákat élhettem át ez idő alatt. A legelső még a misszió út előtt a péceli ifjúsági konferenciám történt. Itt éreztem indítást erre az útra és itt mertem megszólalni, biztonyságtételle. Isten segítségét éreztem ezt követően a vizsgák alatt is, segített, hogy időben és sikeresen letehessem. Indulás előtt, vettem észre, hogy az útlevelem, és a személyigazolványom is lejárt. Így előbb egy ideiglenes személyigazolványt kellett kiváltani és utána adhattam be az útlevel igénylésemet. Szerencsére az indulás előtt elkészült az útlevelem, így már nagy örömmel várhattam az indulás napját.

Az indulás előtt (szombaton) Békésen volt egy lelki felkészítő és megerősítő nap, ahol megismerhettük egymást. Másnap reggel 4 óra 30 perckor indult el a csapat. Célunk 6 helyszín volt: Ukrajna: Zápszony, Románia: Bálványosváralja, Héderfálya, Kibéd, Nyárádmagyaros, Csíkszereda.

Az én szolgálati helyem eredetileg Kibéd lett volna, de végül Héderfályára kerültem. Szálláshelyünk a marosvásárhelyi lelkipásztor imaházában volt. Hétfőn reggel szórólaponk értesítettük a hívőket a missziós hétről.

A program beosztása a következő volt: 9,30-12,00 óráig a kisebbekkel való foglal-

kozás, 17,30-20,00 óráig a fiataloknak ját-
zás és filmvetítés, 20,00-21,00 óráig va-
csora a szolgálóknak, 21,00 órakor isten-
tisztelet. (Azért ilyen későn, mert falun az
emberek legtöbbször fél 9-9 körül végeztek
a munkával.) Hétfőn este istentisztelettel
kezdődött az evangélizáció. Úgy kb. 25 fő
lehetett együtt. Kedden már többen voltunk
– 35 fő – alig fértünk el az imaházba. A
lelkipásztor Borzási István úgy döntött,
hogy kibontjuk a közfalat. Szerdán egész
nap ezt csináltuk és esetére, már ebben a
nagyobb térben tartottuk az istentisztelet.
Csütörtökön a héderfályi, a kibédi, a nyá-
rádmagyarosi csapat elment a Bekecs hegy-
ség tetejére kirándulni. Mikor feljutottunk,
akkor ott játszottunk és a lelkipásztor lá-
nya, aki 9 éves, alakított egy kórust és éne-
keltünk. Este istentisztelet volt Héderfá-
lyán. Így telt a csütörtöki nap. Pénteken
már sokan voltunk, úgy kb. 50-55 fő.
Szombaton este én egy kicsit önféjű vol-
tam, ugyanis úgy döntöttem, elmegyek
egyedül missziózni egy kocsmába. Nem
gondoltam, de később rájöttem, hogy meg-
gondolatlanság volt. Mikor beléptem ke-
zembem a bibliával, akkor megláttam azt az
embert, akivel előtte lévő nap beszélget-
tem. Leültem mellé és elkezdtem vele be-
szélgetni. Amikor ezt a többiek meghallot-
ták, akkor elkezdtek kérdezősködni a bap-
tistákról, én már nem tudtam válaszolni
mert egy ottani más felekezetű (sajnos
nincs felekezeti összetartás Héderfályán)
csúnyán beszólt nekem. A lelkembe ez volt
az utolsó dőfés. Felálltam és kimentem.
Visszamentem az imaházhoz és beültem a
mikrobuszba és imádkoztam az Úrhoz,
hogy ne engedje, hogy ennyire szétszórt le-
gyek. Mikor vége lett az istentiszteletnek,
kiszálltam a buszból és odamentem a lelki-
pásztor két gyermekéhez és őket kértem
meg (hogy menjünk hátra az imaház szol-
gálati lakásához és imádkozzanak értem.
Leültünk a lépcsőre és kérdezték, hogy mi
van. Erre mondtam két mondatot és el-
sír-
tam magam. Ők nem mentek el, hanem ott

maradtak velem és vigasztaltak. Mikor va-
lamennyire már megnyugodtam, akkor
imádkoztunk. Később egy másik fiattal
imádkoztam és végre sikerült megnyugod-
nom. Ezután visszamentünk az imaházba és
ott énekelgettünk. Vasárnap 7,00 órakor in-
dultunk haza. Mielőtt eljöttünk, elköszön-
tünk a romániai társaktól, akik visszahívtak
minket szilveszterre. Ez az út július 19-28-
ig zajlott. Ha Isten is úgy akarja, akkor jö-
vőre szeretnék újra menni missziózni
ugyanezzel a csapattal.

Szolgálattevő lelkipásztorok: Borzási
István és Elekes József

Török Csaba

MEGHÍVÓ

PESTERZSÉBETI BAPTISTA TEMPLOM

(Budapest XX. Ady E. u. 58.)

A BAPTISTA EGYHÁZ
KÖZPONTI ÉNEKKARÁNAK ÉS
ZENEKARÁNAK HANGVERSENYE

2002. november 16. Szombat
18.⁰⁰

MŰSOR:

A. VIVALDI: GLORIA
J. S. BACH: MAGNIFICAT

VEZÉNYEL:

Oláh Gábor

Mindenkit szeretettel
várunk!

F a k a n á l

Busa pékné módra

Hozzávalók: 60 dkg busa színhús, 2 db ba-
bérlevél, 10 dkg vaj, 60 dkg burgonya, 20
dkg gyöngyhagyma, ½ csokor petrezse-
lyem, kakukkfű, só, bors.

A kakukkfűvet és a babérlevelet mozsárban
zúzzuk össze és szitáljuk át. A halszeleteket
sózzuk meg és az elkészített fűszerkeverék-
kel egyenletesen szórjuk be. A kivajazott
sütőtepsibe fektessük egymás mellé a hal-
szeleteket, halmozzuk mellé a kockára vá-
gott burgonyát, amelyet keverjünk össze a
gyöngyhagymával, sóval, törött borssal és
vágott petrezselyemmel. A halra és a ragura
morzsoljuk a vaját, majd közepmeleg sütő-
ben süssük készre.

Karfiolfelfúj

Hozzávalók: 51 dkg karfiol, 1 dl tej, 2 db
zsemle, 10 dkg vaj, 2 dl tejföl, 4 tojás, 2
dkg zsemlemorzsa, só.

A karfiolt sós vízben puhára főzzük, és jól
leccsepegtetjük. A tejben áztatott és jól ki-
nyomkodott zsemleket 5 dkg vajjal és a to-
jássárgájával simára keverjük. Hozzáadjuk
a tejfölt, végül a felvert tojáshabot. Beleke-
verjük a karfiolt, és szükség szerint meg-
sózzuk. Vajjal kikent és zsemlemorzzával
megszórt tűzálló edénybe öntjük és vízzel
teli tepsibe állítva, a sütőben kb. 30 percig
pároljuk. Tálaláskor olvasztott vajjal meg-
locsoljuk és langyosított, sós tejföllel leönt-
jük.

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő:
dr. Almási Mihály
Szerkesztő: Máté Dániel
Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban
Interneten: <http://ps.hu/szeretet-szolgalat>
Következő lapzárta: 2002. november 24.

Egy kis derű...

Fizika órán: Mi jellemző a jó vezetőre?
- Az a jó vezető, aki nem iszik, és időben
lefékez a gyalogos előtt.

Énekórán: Handel szépen játszott hegedűn
és szimfónián.

A vendég így szól az étteremben a pincér-
hez: - Olasz bőségtálat szeretnék, de dupla
borraalót kap, ha meggyőz arról, hogy in-
kább natúr sült csirkét rendeljek.

(Woman's World)

Az édesapa értetlenül nézi a gyerek színje-
les osztályzatait, mire a srác: - Azt mon-
dad, hogy jó jegyeket szeretnél végre látni,
hát elhoztam a Billie Wilson ellenőrzőjét.

(National Enquirer)

Tanár a kollégáinak a tanári szobában: - Si-
került! Azt mondtam nekik, semmi közük a
szorzótáblához, erre egy hét alatt bevágták.

Egy tolvaj elszaladt a pénztárcámmal! – ke-
sereg a futóbjajnok.

És te nem tudtam utolérni?

Dehogynem, még egy ideig fölényesen ve-
zettem is, csak amikor visszanéztem, a tol-
vaj már nem volt seholl!

Van egy tó Massachusetts államban, a neve
Chargoggagoggmachauggagoggchaubu-
nag-ungamaugg. Ami annyit jelent: Te ha-
lászol ott, én halászom itt, közbül nem ha-
lászik senki.

Állandó alkalmaink

Szerda: 19,00 Ifjúsági óra /nagyok/
Csütörtök: 18,30 Bibliaóra
Péntek: 19,00 Ifjúsági óra /kicsik/
Vasárnap: 9,00 MKBK v. Imóra
10,00 Istentisztelet
17,00 Istentisztelet

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok